

Sinterklaas

Rond 1970 had Godfried Bomans een column in De Volkskrant. En die had hij al jaren. Van toen die krant nog dagelijks het katholieke volksdeel van voorgeprogrammeerd nieuws voorzag. Maar er was in de jaren zestig iets gebeurd. Zowel in Nederland als bij de krant. De Volkskrant was steeds meer het voorgeprogrammeerde geluid van progressief Nederland gaan vertolken. En dat was wel even andere koek.

Zo niet voor Bomans. Die bediende zijn steeds minder trouwe lezerschare nog immer met de brave jaren-vijftig-jolijt, waar hij zo bekend om is geworden.

Elk jaar, eind november begin december, ging het stukje wel een keer over Sinterklaas. En Bomans betrad daarin het ondeugende doch beproefde pad van lachen om een bisschop. Zou Sinterklaas, als hij op zijn schimmel te hard door de bebouwde kom raast en bekeurd wordt, wel veroordeeld kunnen worden? Hij valt immers onder het kerkelijk recht.

Oei!

Dat waren flinke woorden.

Maar niet voor de nieuwe Volkskrantlezers. Die begonnen Bomans' bijdragen steeds vaker over te slaan. En ten langen leste moest de schrijver bij de hoofdredacteur komen (ik meen dat het Lücker was), teneinde de zak te krijgen.

Godfried Bomans was verbijsterd. Want wat bleek? Die hele verandering, zeg maar aardverschuiving, bij De Volkskrant was hem hoe genaamd niet opgevallen. Hij wist niet beter of hij schreef nog steeds leuke, een tikkeltje gewaagde stukjes voor een dagblad dat onder welwillende supervisie van het episcopaat stond.

In feite waren de hele jaren zestig aan hem voorbijgegaan. Natuurlijk, hij had ook wel gezien dat steeds meer jongens hun haren lang lieten groeien, om vervolgens op de Dam te gaan overnachten. Maar dat werd bij hem gerangschikt onder de C van 'curiosa'. Net als het bezetten van universiteiten en het roepen van 'Johnson Molenaar', (waarvoor mensen toen echt gearresteerd werden wegens het beledigen van een bevriend staatshoofd).

Nee, de tijden waren veranderd.

Net als nu.

Want na Bomans kwamen de Stokers en de Journailles, waarvan iedereen wist wie het was, maar die verder uitsluitend op hun merites en niet op hun antecedenten werden beoordeeld. Behalve door Eelco Brinkman, die geestelijk ook in de jaren vijftig was blijven steken.

En nu kunnen schrijvers zich wederom het vuur uit hun pc rammen, zonder dat de vraag der vragen gesteld wordt. Namelijk deze: 'waar gaat het over?' of 'snijdt het hout?' of desnoods: 'is het leuk?'

In plaats daarvan maakt men zich druk over een volstrekt futiel antecedentenonderzoek. En vraagt: 'wie is het?'

Het antwoord? Vraag het eens aan Sinterklaas